

**Номинация - «Пьесы»
Необмежено обмежені**

(Чи ми з майбутнього?)

ВОЛОДИМИР – 27 років

ПРИСТРІЙ – (штучний інтелект, який допомагає раціоналізувати життя людини, є водночас швидкою допомогою, маячком, персональним комп'ютером, мобільним телефоном, тощо.) - голограма

КАТЯ – 18 років

РУФІНА – 23 роки

КОЛЯ - 28 років

ДОМОВИК – міфічна істота, чоловік великого зросту, міцної статури.

ШЕФ – керівник Володимира, батько Руфіни.

Робітники

Міліціанти – кремезні хлопці у спецодязі.

Дівчина1

Дівчина2

Офіціант

Сцена1

З однієї сторони сцени диван кальян-клубу. Виходить Коля. Дві дівчини тримаються за нього. Він веде їх до вільного столика.

1 дівчина: Ну, розкажи Ніколя, розкажи, чого ти ламаєшся.

2 дівчина: Колю, давай, будь ласка.

Вони не припиняють вмовляти хлопця. Коля садить дівчат на диван, сам сідає між ними, робить знак офіціанту. Той підходить.

Коля (офіціанту): Вітала, як завжди.

Офіціант киває, уходить.

Коля (дівчатам): Ну, все, тихенько. Слухайте.

Коля говорить, на сцені з'являються те, що він каже на іншому боці сцени.

Коля: Та він дрищ був. Кажу вам. Жив так собі. Що там у квартирі в нього було... фігня. Невеличка кімната-студія. Диван, два крісла, великий телевізор - плазма. Ото, да! Плазма.

Дівчата сміються, підходить офіціант, приносить кальян, напої. Коля щось говорить, його не чути. На іншому боці сцени Володимир виходить з ванної кімнати, витирає обличчя рушником. Одягнений у брюки, сорочку. Він збирається на роботу, готує собі каву. На правій руці широкий чорний браслет, у вигляді маленького монітора. Володимир періодично дивиться на браслет, іронічно посміхаючись.

ВОЛОДИМИР:

А я тобі кажу, що ВОНО існує. Воно мешкає поруч.

ГОЛОС ПРИСТРОЮ (чоловічий):

Маячня. То все вигадки.

ВОЛОДИМИР:

Воно кожен ніч нагадує про своє існування.

ПРИСТРІЙ:

Це сусіди.

ВОЛОДИМИР:

Ич який ти.

ПРИСТРІЙ:

Я так запрограмований.

ВОЛОДИМИР:

Як тебе переконати?

ПРИСТРІЙ:

Довести.

ВОЛОДИМИР:

Грюкіт!?

ПРИСТРІЙ:

Ремонт.

ВОЛОДИМИР:

Зникнення деякого одягу?

ПРИСТРІЙ:

Десь сам залишив.

Володимир продовжує збиратися. Зупиняється.

ВОЛОДИМИР:

Цукерки!!!! А!? Поясни? (дивиться на пристрій)

ПРИСТРІЙ:

(через деякий час)

Так. Цього не можу пояснити. Якби ти сам їх вживав, я б це помітив за аналізами. Але всьому є пояснення. Можливо, сусідський кіт?

ВОЛОДИМИР:

Кіт?! І це - твоє раціональне??? Твоє розумне пояснення? Смішно!

ПРИСТРІЙ:

Згоден.

ВОЛОДИМИР:

(задоволено):

Хоч у чомусь. Як добре, що ти в мене...

(намагається підібрати слово).

ПРИСТРІЙ:

Мені більш подобається нестандартний, аніж бракований, чи недороблений.

ВОЛОДИМИР:

Добре, нестандартний. А ДОМОВИК, все ж таки є.

ПРИСТРІЙ:

Ні.

ВОЛОДИМИР:

Та й дідько з ним... (дивиться на пристрій) Давай вже з'являйся. Ні, стій, без сюрпризів. Я зараз поміркую кого б я хотів у співрозмовники. (Міркує). Ось так.

З'являється пристрій (молода гарна дівчина вечірньому вбранні з кладчем).

Володимир задоволений. Вона сідає у крісло. Дивиться на нігті, поправляє зачіску.

Сцена2

ВОЛОДИМИР: Щ о там у мене далі?

ПРИСТРІЙ : Сніданок.

Він відкриває холодильник і дістає шматок ковбаси.

ПРИСТРІЙ:

Ця ковбаса 1 сорту – вона шкідлива. Ще вчора казала, не купуй цю гидоту.

Володимир з любов'ю розглядає ковбасу.

ВОЛОДИМИР:

Можливо, вона не дуже корисна, але ж вона смааачнааа.

ПРИСТРІЙ:

Порадилася з внутрішніми органами – більшість проти

ВОЛОДИМИР:

(повертаючи ковбасу)

Добре. Взагалі то я здоровий.

ПРИСТРІЙ:

А як же. Завдяки мені. Вівсянка, сер. Це корисно. Потім, шлаки...

ВОЛОДИМИР:

Я пам'ятаю. Дякую.

ПРИСТРІЙ:

Прикро, у мене безліч інформації щодо корисної їжі.

ВОЛОДИМИР:

Відпочинь. Підрахуй щось. Калорії майбутнього обіду, або кількість спалахів на сонці за наступні три дні.

Пристрій мовчить. Дістає помаду з кладчу, підкрашує губи.

ПРИСТРІЙ: Форс-мажор не очікується, обід буде в міру калорійний.

ВОЛОДИМИР: У Макдональдсі?

Пристрій (дівчина з докором дивиться на Володимира): Я оцінила почуття гумору. Але пам'ятайте, користування мною – це привілей. Той хто харчується в закладах швидкого.....

ВОЛОДИМИР: Все. Я пам'ятаю. Я не мешканець ДСТТО. Я живу раціонально, харчуюсь раціонально, працюю раціонально.

ПРИСТРІЙ: Саме так.

ВОЛОДИМИР: А як хочеться на море! На вулиці *(вказує за вікно)* спекотно.

ПРИСТРІЙ: Ні, не вийде. У цьому місяці інші плани. Та, навіть, якщо перепланувати, то грошей...

ВОЛОДИМИР: Знаю. Не вистачить. Та й не люблю оте море, бруд... от якби до океану.

ПРИСТРІЙ: Туди без закордонного паспорту ...

ВОЛОДИМИР: Знаю. Можливо, наступного року.

ПРИСТРІЙ: Так, наступного можна. Скоригувати витрати, видалити з раціону деякі продукти, тоді можливо. *(довго дивиться на Володимира)* Закордонний паспорт.

Володимир похмуро киває.

А що ти хотів? Потрібно відкинути лінощі і працювати, наполегливо і самовіддано. Ось Шеф телефонує.

ВОЛОДИМИР: Шеф. Чого б це?

ПРИСТРІЙ: Тисни кнопку скоріш, а то вирішить, що ти його ігноруєш.

Володимир *(вмикає)*: Так! І Вам доброго ранку! Авжеж, встигну. *(лякливо)* Звіт? На сьогодні? **Так, обов'язково.** До зустрічі.

ВОЛОДИМИР: Блін... Я не встигну звіт зробити. І чому раніше не можна було попередити.

ПРИСТРІЙ: Встигнеш.

ВОЛОДИМИР: Дістав. Не можливо в такій напрузі працювати.

ПРИСТРІЙ: А що робити? Ти ж знаєш, яке становище на ринку праці. Миттю звільнять, на твоє місце безліч бажаючих.

Володимир нервово вишукує потрібні папірці по квартирі. Папір летить в усі боки.

ВОЛОДИМИР: На моє? Жартуєш. Мінімалка, головний біль, бюрократизм.

ПРИСТРІЙ: Стабільність, соціальний пакет: відпустка, лікарняний.

Володимир (роздратовано): Так, так.

ПРИСТРІЙ: Інколи «лівак». Його не прорахуєш наперед. Але ж...

ВОЛОДИМИР: Так. І можливо, закордонний паспорт в майбутньому.

ПРИСТРІЙ: Ось бачиш, як вигідно. Тобі телефонує вона.

ВОЛОДИМИР: Не хочу нікого, хто там. *(дивиться на екран)*. О, ні, тільки не вона.

ПРИСТРІЙ: Як гарно, що вона зателефонувала. Пам'ятаєш чия вона донька? До того ж рівень тестостерону у тебе в крові...

Володимир (натискає кнопку): Так, люба! Я теж страшенно радий. Сьогодні? Залюбки. Куди? *(насплюється)*

ПРИСТРІЙ: Та розслабся, це ненадовго. Догоди їй.

ВОЛОДИМИР: Ні, я не мовчу, гарний вибір. Буду.

ПРИСТРІЙ: Ось, так і протримаємося

ВОЛОДИМИР: А десь там, люди посміхаються один одному.

ПРИСТРІЙ: Добре там, де нас немає

ВОЛОДИМИР: Отримують гідну зарплатню.

ПРИСТРІЙ: Це байки.

ВОЛОДИМИР: Мають доступне дозвілля.

ПРИСТРІЙ: Почни бігати зрання – це безкоштовно і корисно.

ВОЛОДИМИР: Бігати... *(зупиняється, потім знову озиряється)* Де мій папірець з підрахунками до звіту?

ПРИСТРІЙ: Не нервуй. Подивись навкруги, яка краса, яка природа в твоїй Країні. Ти таких мальовничих куточків навряд чи знайдеш у світі.

ВОЛОДИМИР: Ненавиджу бігати.

Сцена 3

Дзвонять у входні двері. (якийсь кумедний дзвоник).

ВОЛОДИМИР: Це що?

ПРИСТРІЙ: Розважаюсь. Двірний дзвоник. А що?

ВОЛОДИМИР: Поверни як було.

ПРИСТРІЙ: Зануда.

Дзвоник стає звичним.

ВОЛОДИМИР: Ось так. Кого там принесло?

Відчиняє двері, на порозі стоїть дівчина з невеличким ящиком персиків.

КАТЯ: Доброго ранку! На сніданок вітамінів не бажаєте?

ВОЛОДИМИР: Ні, дякую. До побачення.

Зачиняє двері, але Катя притримує їх ногою. Йде мовчазна боротьба.

ВОЛОДИМИР: Ви що з глузду з'їхали? Я на роботу запізнююсь.

КАТЯ: Я напроти, нікуди не поспішаю. Купляйте вже персики

ВОЛОДИМИР: Не хочу я персиків, відчепись.

КАТЯ: Хочеш, тільки це дуже приховане бажання.

ВОЛОДИМИР: Я міліцію...

КАТЯ: Зови. *(дуже гучно)* Гвалтують!

Від несподіванки Володимир відпускає двері, Катя влітає у квартиру, сідає на диван. Кладе персики на стіл.

Володимир *(розгублено)*: Ти божевільна?

КАТЯ: Не знаю. Мабуть, ні, хоча... Можливо.

ПРИСТРІЙ: Форс-мажор.

ВОЛОДИМИР: Що це діється?

КАТЯ: Ось і я про те саме. Що? Важко купити нещасні персики. У півціни. Я увесь будинок обійшла. Хоча б одна добра людина. Ні. Твоя квартира остання. Нікуди не піду.

ВОЛОДИМИР: Не потрібні мені твої персики, я на роботу запізнююсь. Виходь давай.

ПРИСТРІЙ: У міліцію телефонуй.

ВОЛОДИМИР: Я телефоную у міліцію.

КАТЯ: Ти що, натяків не розумієш. Постраждала буду я.

ПРИСТРІЙ: Форс-мажор. Це шантаж. Ось і вір у гороскопи. Одягай сандалі і чимчикуй на роботу. Зачиняй її в квартирі.

ВОЛОДИМИР: Навіщо? А як вкраде щось?

ПРИСТРІЙ: В тебе щось є цінного? З майна? Я про щось не знаю?

ВОЛОДИМИР: Плазма.

ПРИСТРІЙ: Плазма, то минуле століття. До того ж важка. Що вона вкраде? Зачиняй двері і миттю на роботу. Звільнять.

Володимир *(Каті)*: Або виходь, або я тебе тут замкну.

КАТЯ: Я нікуди не піду, поки не придбаєш персики.

ПРИСТРІЙ: Зачиняй, ми краще прийдемо потім з представниками закону.

ВОЛОДИМИР: Попереджаю, я прийду все перевірю.

КАТЯ: Ти що? Хочеш мене тут залишити? Замкнути?

ВОЛОДИМИР: Який в мене вибір?

КАТЯ: А раптом ти маніяк?

ВОЛОДИМИР: О! Ти почала думати. Де ж твій мозок був коли ти в квартиру ломилася? Мабуть, разом з персиками у ящик поклала.

КАТЯ: Та й зачиняй, мені все одно грошей на білет не хватує. В таку спеку я краще у тебе під кондером посиджу, а ще краще полежу.

ПРИСТРІЙ: Зачиняй, 10 хвилин.

Вмощується на диван.

ВОЛОДИМИР: Обережно, в мене все чисто.

КАТЯ: Нічого, я тут персиків наїмся, кісточки понакидаю, буде – персиковий сад.

ПРИСТРІЙ: Не слухай її. Побігли.

Володимир погрожує вказівним пальцем. Катя демонстративно бере персик. Зачиняються двері. Катя з відразою кладе персик на місце. Сідає закриває

долонями обличчя і плаче. Потім лягає на диван. У кімнаті чути тихенький стук.

Дівчина припускає: Ремонт.

Сцена 4

Засинає. Із стіни виходить великого зросту кремезний чолов'яга. На ньому біла вишиванка, білі штани..

ДОМОВИК (трохи ображено): Ремонт.

Збирає розкиданий папір. Складає його акуратно на стіл.

Таки треба йти. Триста років в одній родині – чималий строк.

Встає, підходить до вази з цукерками, з задоволенням розгортає, смакує.

ДОМОВИК: Так. Це смачно. Але... Не цікаво. Пам'ятаю першого. Пра-пра-пра-пра-прадіда Володі. Ото був чолов'яга. Волю любив понад усе. Кріпаком був.

Від графа неодноразово утікав, за що його батогом били, синці місяцями не сходили. Цікавий. Я тоді тільки з боку спостерігав. Вибір робив. Люди думають, що ми зненацька з'являємось. Хибна думка. Ми довго вибір робимо. Нам потрібно поважати. Колись зібрався граф на полювання.

Пам'ятаю, зима була. Занесли чорти графа на кригу. Ото й кінець би йому.

Тільки врятував його кріпак. (Другу цукерку розвертає, кладе до рота). Разом з кобилою витягнув. Ото чолов'яга був. Пожалів графську душу, не з остраху, не з користю, а з чистоти душі власної. Відчув це граф. Відпустив на волю кріпака, папірець потрібний дав, грошима наділив. Ніби вчора було, все пам'ятаю.

Відео

І ще одну річ подарував, дуже коштовну. (дістає з кишені хустинку, розгортає її, милується вмістом). Дуже коштовна. Ось тоді я в хаті у Володимира і поселився. Не пожалкував і дня. Володимир не став заможним, як його сини в подальшому, але його родина ніколи не голодувала. Працював на землі і був щирий в усьому. Щирий... Чесний... Де воно нині? Слова й ті відійшли в небуття. Міцним **ДУБОМ** прожив Володимир до ста років. Помер в любові і пошані. Міцне сім'я посіяв. Та чи сім'я з часом прогнило, чи ґрунт негодящий. Живе чужим, міряє стороннім. А отой дурний пристрій... Бридота. (Зло озирається навкруги). Не розумію. Йти треба.

Встає, прибирає персики до холодильника.

Виходить. Деякий час Катя спить. Потім прокидається. Дивиться на годинник.

КАТЯ: Оце так. Чотири години. Можу, як захочу. Так.. Що робимо...

(озирається). Чисто в нього... Он пилюки до чорта. Де тут ганчірка. А ще пристрій має, в такому бруді.

Катя прибирає. Потім заходить до ванної кімнати. Чутно, як біжить вода і співає дівчина. Шум води змовкає. Дівчина виходить з ванної. Задоволено озирається.

Провертається ключ у замку.

Сцена 5

II дія

Голос Володимир: *Заходьте друзі, в мене тут бренд ідесь захований
Чути жіночий і чоловічий сміх. Володимир з пристроєм заходить до кімнати,
бачить Катю. Хапається за голову і відчайдушним шепотом наказує:*

ВОЛОДИМИР: До ванни і тихо там.

Катя слухняно тікає у ванну. Пристрій сідає у крісло.

ВОЛОДИМИР: Як я забув. От дурень. І ти не нагадала.

ПРИСТРІЙ: Та й я забула.

ВОЛОДИМИР: Ти не можеш забувати.

ПРИСТРІЙ: Ні. Не можу. Але забула.

*Дістає люстерко, дивиться, милується собою. Поринає у власний жіночий світ
краси та недоліків.*

Коля на тому боці сцени цілує дівчат.

Коля: Мій вихід.

Сцена 6

*В кімнату вільно, як господиня заходить вишукана дівчина Руфіна. Коля йде до
неї, обіймає за талію. Жартуючи валить на диван. Руфіна задоволена. Обоє з
блискучими, дорогими пристроями.*

РУФІНА: Вовка, я бренд і не хочу. Мені Мартіні.

ВОЛОДИМИР: Так, любов моя. *(Підходить, цілує її і йде на кухню).*

КОЛЯ *(озирається):* Злидень. І що ти в ньому знайшла.

РУФІНА: Тобі не зрозуміти, НіКОЛЯ.

КОЛЯ: Та точно. Не зрозуміти. Грошей не має, зв'язків не має.

РУФІНА: Він перспективний, йому не просто так пристрій видали. А потім він
кльовий.

КОЛЯ: У чому?

РУФІНА: У всьому.

Заходить до кімнати Володимир. Він тримає тацю з напоями.

КОЛЯ *(сміється):* Ти нагадав мені гарсона. Пам'ятаєш, Руфі, на Єлисейських
до нас гарсон не дійшов, перечепився.

Сміються.

РУФІНА: Червоне вино на твоїх білих.. *(сміється)*

ВОЛОДИМИР: Чим це я тобі його нагадав?

КОЛЯ: Та не ображайся. Виразом обличчя.

Руфіна гучно сміється.

КОЛЯ: Вовка, а ти був у Франції?

ВОЛОДИМИР: Ні.

КОЛЯ: Руфі, а давай його звозимо.

РУФІНА: Та, якось без тебе.

КОЛЯ: Так я ж там усе знаю, як вдома. Ви без мене заблукаєте.

РУФІНА: Не загубимось. Вова, а й насправді, поїхали до Парижу. Коли в тебе
відпустка?

ВОЛОДИМИР: Взимку. Але...

РУФІНА: Ні, взимку я не хочу. Давай я з татом поговорю, поїдемо наступної
п'ятниці.

КОЛЯ: Підтримую.

ПРИСТРІЙ: Не вистачить, та й паспорт.

РУФІНА: Чому ти такий кислий? Я тебе засмутила?

ВОЛОДИМИР: Давайте вип'ємо.

КОЛЯ: Давай (*хапає чарку, випиває*)

ВОЛОДИМИР: Ти ж за кермом? А як міліція?

КОЛЯ: Мій пристрій підрахував гроші, там вистачить.

ВОЛОДИМИР: Руфі, ти з ним у машину не сідай.

Руфіна (*лагідно посміхаючись*): Та не переймайся. Сідай біля мене. **КОЛЯ**, піди туди, на стілець.

КОЛЯ: Слухаюсь.

КОЛЯ сідає на стілець. Руфіна обнімає Володимира, починає його цілувати.

ВОЛОДИМИР: Кохана, не треба. Ми Колю збуджуємо.

КОЛЯ: А я не проти. Навіть, подобається.

Руфіна м'яко відштовхує Володимира. Кидає в напрямок Колі подушку. Той відхиляється.

РУФІНА: Ще не вистачало тебе розважати. Їдь собі.

КОЛЯ: Які ми сором'язливі. Та нехай, поїду. Завтра все одно разом підемо.

РУФІНА: Подивимось.

КОЛЯ: Дивись, дивись. Я планую зависнути в басейні с дельфінами. Хочеш на тваринці покататися.

РУФІНА: Хочу. Вова, поїхали кататися. Ну, поїхали, поїхали.

ВОЛОДИМИР: А скільки коштує?

КОЛЯ: Тобі не вистачить. А от за Руфі я заплачу.

РУФІНА: Та я й сама впораюсь.

КОЛЯ: Краще каблучку собі придбай, а за дельфінів я заплачу. Що? Підеш?

Руфіна (*вагаючись*): Подивимось. Мені Вову ображати не хочеться.

КОЛЯ: Так він не образиться. Правда, Вовка?

ВОЛОДИМИР: Ні, не ображусь.

РУФІНА: Ось і добре, тоді я з тобою Колю, а до тебе (*цілує Володимира*) ввечері приїду, якщо звільнюся. Ой, щось мені треба вас залишити на хвильку, хлопчики.

Сцена 7

Встає йде до туалету. КОЛЯ сідає поруч з Володимиром.

КОЛЯ: А можливо тебе узяти? До дельфінів? Поїдеш?

Похмуро дивиться Володимир

Я заплачу, не переймайся. Потім відпрацюєш.

КОЛЯ (*сміється*): Та не нервуй. Все буде по взаємній згоді. В мене стільки ресурсів, нікуди ти не дінешся. Сам просити будеш.

ВОЛОДИМИР: Навряд чи.

КОЛЯ: Будеш. І Руфі буде. Чого так дивишся? Гадаєш я оце просто так з вами граюсь? Ви мене розважаєте, поки ще. Але в подальшому будете по-іншому.

ВОЛОДИМИР: Випий ціаніду.

Руфіна виходить, відкриває двері у ванну.

КАТЯ: П-привіт

Руфі: Це що? Володимир! Що це?

ВОЛОДИМИР: Дівчина.

КОЛЯ: О-па. Попавася. Який чудовий день.

Руфі: Ти, мене? Ти сплутався з цим? Я!? Та я ж тебе з такого висмикнула. В говні розгледіла. А ти тварюка невдячна.

КАТЯ: Все не так. Він не...

РУФІНА: Ти рота не розтуляй, поки що. До тебе дійде.

КАТЯ: Чого б це? В якій я черзі стою?

РУФІНА: Вово! (*дивиться на пристрій*) Так, я не нервую. Пам'ятаю про тиск. Так введи щось.

ВОЛОДИМИР: Руфі! Заспокойся. Це все не привід сваритися.

РУФІНА: Не привід. В тебе в ванні дівка, а ти кажеш не привід.

ВОЛОДИМИР: Та я, навіть, не знаю, як її звати.

КАТЯ: Катерина, приємно.

ВОЛОДИМИР: Вова.

РУФІНА: Ви що? Знущаетесь? Вам смішно!? Колю! Підемо звідси. Вони не гідні моїх нервів. Потвори.

КОЛЯ: Чому? Я тільки почав насолоджуватись.

РУФІНА: Колю!

КОЛЯ: Так, так, підемо. Годі тут бісер метать.

Руфіна (Володиміру): А ти, бридота, пожалкуєш.

ВОЛОДИМИР: Та йди вже.

РУФІНА: Що?

ВОЛОДИМИР: Йди, кажу.

РУФІНА: Так ось як. Готуйся, сволота. Злидень вонючий.

Володимир хапає за руку Руфіну, виштовхує в двері, за нею - Колю.

Погрозливі крики поглинають зачинені двері. Володимир сідає на диван.

Коля із Руфіною повертається до дівчат у барі. Руфіна дуже зла, вона кидає на підлогу бокал. Підбігає бармен, підіймає. Коля Руфіну обіймає, заспокоює, пропонує їй свій бокал. Руфіна нервово бере, випиває.

Сцена 8

ПРИСТРІЙ (сумно): Пролетів наш Париж.

ВОЛОДИМИР: Замокни.

Обережно з ванної кімнати виходить дівчина, сідає напроти Володиміра.

ВОЛОДИМИР: Катя, кажеш. І мені приємно.

КАТЯ: А я не знаю. Мені так гидко, руки хочеться помити.

ВОЛОДИМИР: Мий, вода ж є.

Катя повертається до ванни, миє руки.

ВОЛОДИМИР: Це нервове. Їсти хочеш?

Катя (розгублено): А я тут тобі прибрала.

ВОЛОДИМИР: Дякую, бачив.

КАТЯ: А давно ти так... ну... існуєш?

ВОЛОДИМИР: Давно.

КАТЯ: І тобі це подобається?

ВОЛОДИМИР: Їсти хочеш? У холодильнику ковбаса.

Пристрій сумно зітхає.

Катя дістає з холодильника ковбасу, ріже її. Дивиться на персики. Рішуче бере пару, кладе поруч із ковбасою. Накриває на стіл. Сідає поруч з Володиміром.

Мовчки починають їсти. Наливають собі спиртного, чокаються, випивають.

КАТЯ: Мартіні є, а грошей немає.

ВОЛОДИМИР: Та отож.

КАТЯ: Ти хоч кохаєш її?

ВОЛОДИМИР: Ні. Як таке можна кохати.

КАТЯ: Тоді навіщо?

ВОЛОДИМИР: Робота, гроші, кар'єра.

КАТЯ: Фу.

Йде у ванну кімнату миє руки.

ВОЛОДИМИР: Це якийсь нервовий розлад.

КАТЯ: Ти казав вже. Напевно, не тільки у мене.

ВОЛОДИМИР: Тобі додому не потрібно?

КАТЯ: Потрібно. Грошей не має.

ВОЛОДИМИР: Слухай... Все трохи не так. Руфі подобається мені. Коли я її бачу, мені хочеться спину випрямити. Розумієш? Тільки вона дуже... Не розумію її інколи. Навіщо вона так себе поводить? Ну, досить... а що це за цирк був зрання?

КАТЯ: Це довга історія.

ВОЛОДИМИР: Нічого, я маю час.

Сцена 9

Катя повертається до столу.

КАТЯ: Я шукала роботу. Знайшла у супермаркеті, прибиральниці.

Три місяці був випробувальний термін. Я така тю, що там випробовувать. Але погодилась. Працювала у дві зміни. Сумлінно. Грошей практично не платили. Випробовували. А потім сказали, що я не підходжу. І грошей не заплатили. Я скандал учинила, мені всунули ящик гнилих персиків і - до побачення. Персики ніхто не купував. .. Та й вибір в мене був невеликий, між роботою в супермаркеті «Ромашка» і супермаркеті «Комашка».

ПРИСТРІЙ: Офігеть. Правова держава. Вона бреше. Є трудове законодавство.

ВОЛОДИМИР: Чудний ти все ж таки в мене. Ось у Колі пристрій, навіть, хабарі прораховує, а ти дивуєшся.

КАТЯ: Та, напевне, тобі це незрозуміло. Пристрій дає привілеї. Ось би у мене був пристрій... Він би мене попередив, надав роботу. Якщо б мене викрали, міліція знала б де мене шукати. А ще необмежений доступ до Інтернету, спілкування з друзями. А якщо мене хтось образить, то відеозйомка пристрою буде мені захистом. Ти як його узяв? На багатія ти не схожий. Так собі, нижче середнього.

ВОЛОДИМИР: Батько Руфіни видав.

Катя (багатозначно): А..

ВОЛОДИМИР: Що А....

В цей час Руфіна комусь телефонує. В бар заходять два міліціянтя. Підходять до Руфіни з Колею. Руфіна підводиться. Задоволено озирється. Рішуче йде уперед. Міліціянтя мнуть на місці. Руфіна повертається до них і власно підзиває вказівним пальцем. Втрюх вони йдуть до дверей Володимира.

КАТЯ: Набридло руки мити. Все корисне зі шкіри змию.

ВОЛОДИМИР: Можна подумати ти така уся чесна і правильна.

КАТЯ: Не знаю. Можливо і не така. Однак ненавиджу таке.

ВОЛОДИМИР: Он як. Ніколи не брехала.

Сцена 10

Руфіна наполегливо дзвонить у двері. Володимир відчиняє. Двоє міліціантів заходять до помешкання. Руфіна горделиво стоїть у дверях. Один міліціант пластиковою карткою проводить по пристрою. Дівчина-пристрій непритомніє. Інший хапає Катю і зачиняє її в туалеті. Катя перелякано кричить. Володимира б'ють. Руфіна і з задоволенням дивиться на бійку. Володимир безсило падає на підлогу. Руфіна дає гроші хлопцям. Один із них знов підносить картку до пристрою. Уходять.

РУФІНА: От, якось так. Козел. Завтра увечері до мене приповзеш. На колінах. А у зубах троянда. Зрозумів.

ВОЛОДИМИР: Пішла ти.

РУФІНА: Що ти там тьякнув?

ВОЛОДИМИР: Пішла ти, кажу.

РУФІНА: Мало тобі. Потрібно ще додати.

Володимир дотягується до столу і влучно кидає ковбасою в дівчину. Вона верещить, вибігає з квартири. Пристрій приходить до тям. В цей момент Катя виламує двері із ванної, закриває вхідні двері на замок. Підбігає до Володимира, допомагає йому сісти на диван, приносить льоду, витирає кров.

ВОЛОДИМИР: Ненавиджу, як я їх ненавиджу.

ПРИСТРІЙ: Що було? Чому в тебе такий стан.

ВОЛОДИМИР: А що? Тебе відключили? (*стогне*). Пристрій вирубили.

КАТЯ: Як так можна. В головній інструкції наголошено, що пристрій ніхто не може виключити.

ВОЛОДИМИР: З'ясувалося, що можна. А як це ти головну інструкцію вивчила. У вас що в ДЕТТО, таке вчать.

КАТЯ: А як же. Ми прагнемо кращого життя. І, інколи, приміряємо його на собі.

Пристрій (*розгублено*): Мене вирубили? Пам'ятаю тільки летючу ковбасу. Я ж казла - вбивча сила.

ВОЛОДИМИР: Вирубили.

ПРИСТРІЙ: Як?

ВОЛОДИМИР: Мовчки. Введи знеболююче.

Катя прикладає лід до розбитого обличчя хлопця. Дівчина пристрій дістає шприц, робить ін'єкцію Володимирі. Потім сідає на місце.

Сцена 11

ВОЛОДИМИР: А мені і мріяти не можна.

КАТЯ: Як це неможна?

ВОЛОДИМИР: Мій раціональний пристрій, прораховує комбінації, фінанси і миттю мене приводить до тям.

ПРИСТРІЙ: А як інакше?

КАТЯ: Який жах.

ПРИСТРІЙ: Чому?

ВОЛОДИМИР: Чому жах?

КАТЯ: Я не знаю, як би я мешкала раціонально, в своєму ДСТТО, і взагалі не мріяла. Ні, не так. Якби я на щось розраховувала. Ні, і це не так. Розумієш, в мене немає стабільності, мені нічого прораховувати наперед. Я можу тільки мріяти. Про нову дублянку, нехай не супер, але.. про роботу, на яку б я бігла, про вільну годину хоча б раз на тиждень, про подорожі... як же я хочу подорожувати. І розумієш, незважаючи на всю мою скруту, хтось там, на небі, не дає мені голодувати. Посилає мені добрих людей.

ВОЛОДИМИР: Добрих людей, таких як твій директор, що заплатив тобі персиками.

КАТЯ: Ні, таких які годують мене ковбасою.

ПРИСТРІЙ: Інструкція гарантує безкоштовну освіту, медицину.

ВОЛОДИМИР: Гарантує. Помовчи трохи. Ось слухай. Катя, а якщо в тебе напад апендициту. Що буде?

КАТЯ: А якщо в тебе схватить апендицит?

ВОЛОДИМИР: Мій пристрій відкладає на спеціальний рахунок гроші з зарплатні.

КАТЯ: Як гарно мати пристрій. А я в когось позичу, або не позичу. В мене не буде такого. Я просто про це не думаю. Он моя бабуся все життя боялась захворіти на рак. І що ти думаєш? Захворіла. Ми зібрали гроші на операцію, усім селом. Та не вистачило трохи, якесь там лікарство їй не додали. Ну вона й померла на операції. А все чому? Бо вона постійно про це думала, тим самим до себе його притягувала. А я не буду думати.

ПРИСТРІЙ: Капець.

ВОЛОДИМИР: Звідкіль такі слова?

ПРИСТРІЙ: Ти неодноразово так про свого директора думав, і про Руфіну, і про Колю, і про погоду і про...

ВОЛОДИМИР: Все. Я зрозумів.

КАТЯ: Ти коли замовкаєш, ти з пристроєм розмовляєш?

ВОЛОДИМИР: Зазвичай, з пристроями не ведуть бесіди.

КАТЯ: Так, я знаю. Зазвичай з такими як я, ті хто мають пристрої, теж не ведуть бесіди.

ВОЛОДИМИР: Ти перебільшуєш.

КАТЯ: Можливо.

ВОЛОДИМИР: Я, навіть, не можу до суду подати, на ту дуру.

КАТЯ: Я можу свідчити.

ВОЛОДИМИР: Дякую, але в моєму випадку, все вирішують тільки показники пристрою.

ПРИСТРІЙ: А в мене нічого немає.

ВОЛОДИМИР: Я знаю. Катю, я хочу відпочити. Якщо тобі нікуди йти, лягай у крісло. Я піду в душ. І спати. А завтра знайдемо тобі гроші на дорогу.

ПРИСТРІЙ: Цікаво де?

ВОЛОДИМИР: Десь.

ПРИСТРІЙ: Непогана адреса.

КАТЯ: Дякую.

Сцена 12

Володимир йде до ванної. Намагається полагодити двері, але не може, стогне, йому боляче. Дівчина розкладає крісло, слухняно вкладається. Володимир повертається на диван, теж лягає. Все замовкає. Чути стукіт.

ВОЛОДИМИР: Я цукерки не поклав.

ПРИСТРІЙ: Не блазнюй.

Володимир намагається встати, але стогне від болю.

КАТЯ: Ти чого? Щось забув?

ВОЛОДИМИР: Цукерки в холодильнику на дверцятах. Будь ласка, поклади їх у вазу.

КАТЯ: Не вставай.

Катя йде на кухню, достає цукерки. Кладе їх у вазу. Лягає.

КАТЯ: А навіщо?

ВОЛОДИМИР: Спи, так потрібно.

КАТЯ: Добре.

Знов все змовкає.

Сцена 13

До дверей Володимира підходить Руфіна. Вона п'яна.

Коля: Ось тут я теж вас покину, мої лялечки.

Встає іде до Руфіни. Вона натискає дзвоник. Коля притуляється до стіни дивиться на Руфіну.

Коля: То ось ти де? А я тебе чекаю.

Руфіна не дивлячись на нього

РУФІНА: Як ти там, Вовка. Ти пробач мені. Відкрий. Я не можу без тебе. Чуєш? Відкрий. Я хочу тебе. Вовка. Я тобі все пробачаю. Відкрий, коханий.
Грюкіт у двері.

КОЛЯ: Немає його, захватив свою діваху і гайда у клуб.

Руфіна дивиться на Колю.

РУФІНА: Як ти мене дістав. Ненавиджу тебе. Коли ти вже від мене відчепишся..

КОЛЯ: Поки ще не хочу.

РУФІНА: Відвали. Вовка, відкрий. Я кохаю тебе, я тебе.. тебе..

Чується п'яний плач.

КОЛЯ: Руфі, не треба, чого ти ревеш. Навіщо воно тобі.

РУФІНА: Я.. я хочу його.

КОЛЯ: Це серйозно. Якщо ти чогось хочеш..

РУФІНА: Вова, відкрий двері.

Грюкає, кричить, плаче.

КОЛЯ: Руфі, заспокойся. Його немає. Можливо, його так відходили, що він у лікарні. А ти тут сусідів турбуєш.

РУФІНА: У лікарні? Вовка, відкрий. Я тебе поцілую.

КОЛЯ: Поцілуй мене, Руфіночка, дивись який я гарний, пухнастий. А Вовка брудний. У крові. А потім згадай, він же тебе проміняв на ту. Дівулю.

Руфіна (грайливо): Ти пухнастий. А той своє отримав. Так йому.

КОЛЯ: Вірно, моя дівчинка. Козел він.

РУФІНА: Козел.

КОЛЯ: Поїхали до мене. Помстимось.

РУФІНА: А ну, його. В тебе Мартіні є.

КОЛЯ: А як же. І Мартіні.. і дельфіни, і Париж.

Руфіна обіймає Колю, цілує його, Коля веде її до своїх подружок у бар. Вони сідають на диван. Наливають, випивають.

Сцена 14

ВОЛОДИМИР: Руки йдеш мити?

КАТЯ: Хочу уся в душ.

ВОЛОДИМИР: І за мене ще раз помийся.

Голос пристрою: І за мене

Катя встає, робить два кроки у напрямок ванни, потім повертається до крісла.

КАТЯ: Вважай, що помилася. Не хочу. Я три місяці не висипалась. Спати хочу.

ВОЛОДИМИР: Спи.

Тиша. Чується стукіт.

КАТЯ: Хто в такий час ремонтує?

Володимир щось бурчить.

КАТЯ: Вова, а ти бував за кордоном?

ВОЛОДИМИР: Ні.

КАТЯ: А мріяв?

ВОЛОДИМИР: Так.

КАТЯ: У нас багато хто виїхав. І не повертаються. Он Галка, старим дідуганам жопи підтирає, та грошики сюди чималенькі відсилає. Сину хату купила, вивчила його у кооперативному Вузі. Приїздила по усьому селу золотом трусила. Стара вже, важко їй, а повертатися не хоче... А що тут!?!... Тут не заробиш на хату... Тут і на труну...

Хтось помер там. Це сумно. Але більшість... Задоволені. Чому так?

ВОЛОДИМИР: Не знаю.

КАТЯ: Мені здається, що там, навіть, посуд мити - як у казці.

ВОЛОДИМИР: Посуд.. Не знаю. Тут я хтось. А посуд..

КАТЯ: І хто ж ти тут?

ВОЛОДИМИР: Мені батько Руфіни пристрій видав не тому, що я з нею. Я розрахував одну формулу, яка поліпшила показники... фінансові показники його компанії. Він цю формулу впровадив. Прийняв мене на роботу і пристрій видав.

КАТЯ: Стій. Ти таки мріяв. В тебе на той час, коли ти розраховував ту формулу пристрою не було.

ВОЛОДИМИР: Не було.

КАТЯ: Ти теж з ДСТТО?

ВОЛОДИМИР: Ні. Мої батьки були з пристроями. Я просто погано вчився в інституті. Не склав один іспит, тому мені не видали вчасно. Батьки засмучені були.

КАТЯ: А нині? Вони задоволені?

ВОЛОДИМИР: Так. Вони пишаються мною. Бо маю стабільну роботу, і типа, на пенсію собі зароблю.

КАТЯ: Так ти розумний. Можливо ти б запатентував цю свою формулу. Можливо, вона стала у пригоді іншим компаніям.

ВОЛОДИМИР: Ні, не можна.

КАТЯ: Чому.

ВОЛОДИМИР: Це вимоги мого директора.

КАТЯ: Тоді вигайдай. Е.. Ні.. як там, розрахуй інші формули. Якщо ти спромігся один раз таке створити, то тобі під силу ще.

ВОЛОДИМИР: Можливо. Я не думав про це. Для цього потрібен час. А робота поглинає мене. Це великий ризик.

КАТЯ: Слухай, а відпустка, лікарняний? Невже так складно.

ВОЛОДИМИР: Можливо. Але часу потрібно більше.

КАТЯ: А... Тоді зрозумілою Ти просто цього не хочеш..

ПРИСТРІЙ: Це дуже емоційно, але не раціонально. Роботу втратиш.

ВОЛОДИМИР: Помовчи. Руфіна в тебе була раціональна.

ПРИСТРІЙ: Вона ще тримає позицію. Ось кажеш про неї, а адреналін... тестостерон....

ВОЛОДИМИР: Мене знудить.

ПРИСТРІЙ: Знудить? Не бачу причин.

ВОЛОДИМИР: Ось бачиш, ти можеш помилятися. Бо мене від думки про Руфіну нудить.

В цей час Руфіна підіймається з дивану, йде від Колі. Він намагається її наздогнати, але вона відштовхує його. Коля повертається до дівчат. Курить кальян, сміється.

ПРИСТРІЙ: Можливо, підшлункова чи жовчний? Я тебе за ковбасу попереджала. Нудить його

ВОЛОДИМИР: Ти помиляєшся.

ПРИСТРІЙ: Капець.

ВОЛОДИМИР: Катю.. Ка...

Тиша

ПРИСТРІЙ: Спить вона. І ти давай. Засинай.

Володимир: Все, і ти зникай, на добраніч.

Володимир натискає кнопку на браслеті. Дівчина-пристрій зникає.

ВОЛОДИМИР: Ось так. Тільки включи щось, тихенько, а то так.. не засну.

Кліп «Веселі брати часи настали» (як варіант)

Сцена 15

III дія

Володимир прокидається. На кухні Катя наспівує якусь мелодію, готує сніданок. Володимир намагається піднятися, але стогне і знов лягає. Натискає кнопку.

Володимир: З'являйся, тільки сьогодні... це... якось, щоб я, коротше, ось так. У кріслі з'являється пристрій - молодий хлопець.

Володимир: Привіт, братан!

ПРИСТРІЙ: Я вночі тебе просканував. Готуйся засмучуватись. Ребро - тріщина. Безліч синців, забої, є ушкодження нирок. Тобі б до лікарні. Я можу не впоратися.

ВОЛОДИМИР: Ні. Якось сам.

ПРИСТРІЙ: Зрозумів. Хоча б не вставай з ліжка. Ось тобі!?. Шеф телефонує.

ВОЛОДИМИР: Знов щось надумав.

ПРИСТРІЙ: Бери скоріше.

ВОЛОДИМИР: Скажи, чому ти мене завжди лякаєш? Ось що буде, як я не відповім?

ПРИСТРІЙ: Він буде нервувати.

ВОЛОДИМИР: І що?

ПРИСТРІЙ: Ти що не бачиш зв'язку між його нервами і власними сідницями?

ВОЛОДИМИР: Бачу, але набридло боятися.

ПРИСТРІЙ: А гроші тобі отримувати не набридло?

ВОЛОДИМИР: Оті копійки, набридло.

ПРИСТРІЙ: Але так не можна. Потрібно усе зважити, прорахувати. Емоції не повинні заважати.

Сцена 17

Володимир натискає кнопку гучномовця.

ШЕФ: Чому так довго.

ВОЛОДИМИР: Вибачте, не встиг.

ШЕФ (*не задоволено*): Не встиг. Сьогодні потрібно прийти раніш. В мене для тебе є завдання.

ВОЛОДИМИР: Я сьогодні, не можу прийти.

ШЕФ: Як це?

ВОЛОДИМИР: Люди інколи хворіють.

ШЕФ (*пауза*): А ти мені потрібен. Що там за хвороба, що не можна прийти. Якщо соплі, то якось переживеш.

ВОЛОДИМИР: Я сьогодні не зможу прийти. В мене буде лікарняний.

ШЕФ: Знаєш, куди засунь собі той лікарняний. Ти мені зустріч зриваєш. Нічого не знаю, я на тебе чекаю. Все.

Сцена 18

Катя приносить тацю зі сніданком. Ставить на стіл. Розглядає сінці на обличчі Володимира

КАТЯ: Гарнющій. На городі у моєї бабусі опудало краще виглядає.

ВОЛОДИМИР: От і їдь до свого опудала.

КАТЯ: Чого це ти такий сердитий? Я тобі поїсти приготувала, а ти..

ВОЛОДИМИР: Вибач. Тільки щось мені кепсько... їсти зовсім не хочеться.

КАТЯ: А ти трішечки. У мене, коли синочок їсти не хоче, я йому казку розповідаю. Хочеш, я тобі теж розповім.

ВОЛОДИМИР: В тебе є дитина? Як цікаво. То й чоловік є?

КАТЯ: Ні, чоловіка не має. А синочок є - Тарасик.

ВОЛОДИМИР: Синочок.. Маленький мабуть, кумедний. Мені подобаються маленькі.

КАТЯ: Поки маленький був, дуже смішний.

Володимир: А скільки йому?

КАТЯ: Вже п'ятнадцять.

ВОЛОДИМИР: П'ятнадцять...? Вибач, а тобі скільки?

КАТЯ: От до чого це? Будеш моралі читати?

ВОЛОДИМИР: Ні, не буду. Чесно не буду.

КАТЯ: 18 Вісімнадцять.

ВОЛОДИМИР: З глузду з'їхати. У тринадцять?

КАТЯ: Ото дурепа, правда? Та я так закохалася тоді. Спочатку не зрозуміла, а потім запізно.

ВОЛОДИМИР: А де він нині?

КАТЯ: У бабусі, не у тої що померла, а у маминої. Де ж ще йому бути? Так ми з Тарасиком у бабусі, на її пенсію... От закінчить дев'ять класів – і... біда буде.

ВОЛОДИМИР: Чому біда?

КАТЯ: Ти дурний зовсім? Він школу закінчує? Далі куди? На свинарник лайно нюхати.

ВОЛОДИМИР: А чому в 10 не віддаси. Ще два роки повчиться, а там, може щось зміниться.

КАТЯ: Точно! За два роки щось зміниться. Ні, дорогенький, нічого не буде... Та й у нашій школі старших класів немає. Йому б кудись... навчатися, щоб у люди вийти. Щоб оце не так як я... так усе у гроші впирається. В ці кляті гроші.

ВОЛОДИМИР: А батько дитини?

КАТЯ: Забудь. Він ще тоді був... крутим. От нині і крутиться десь на зоні.

ПРИСТРІЙ: Капець.

ВОЛОДИМИР: Ти що, інших слів не знаєш?

ПРИСТРІЙ: Капець... Триндець

ВОЛОДИМИР: А твої батьки?

КАТЯ: Чого ти причепився. Казку розповідати, чи сам з'їси.

ВОЛОДИМИР: Сам з'їм. *(Бере чашку з кавою. Надпиває. Кривиться).* Боляче. Так ти до сина поїдеш.

КАТЯ: Не знаю. Розумієш... Я роботу пошукаю.

Сцена 19

ПРИСТРІЙ: Знов шеф телефонує, ти на роботу ...

Володимир *(включає гучномовець):* Так.

ШЕФ: Що «так»? Ти що, ще вдома? Ти у мене це «так», мільйон разів на папері напишеш і з'їси. Зрозумів?

ВОЛОДИМИР: Може самі щось напишете і з'їсте, а краще, засуньте його туди, чим ви найчастіше думаєте.

Тиша.

ШЕФ: І що? Не боїшся?

ВОЛОДИМИР: Ні,... чомусь.

ПРИСТРІЙ: В тебе якийсь напад хоробрості.

ВОЛОДИМИР: Точно. Напад.

ШЕФ: А якщо звільню.

ВОЛОДИМИР: Байдуже.

ШЕФ: Ти звільнений, зарплатню останню не отримаєш. Пристрій здай адміністратору.

Відключається.

ПРИСТРІЙ: Як?

Сцена 20

Катя відчайдушно розбиває чашку кави об стіну. Кавові доріжки біжать по білих шпалерах. Дівчина сумно дивиться на них.

ПРИСТРІЙ: Отакої.

КАТЯ: Вовка, в тебе фарби є?

ВОЛОДИМИР: Звідки? (*потім поміркувавши*) Є. Ось там у верхній шухляді.

ПРИСТРІЙ: В тебе є фарби? Навіщо? Я ніколи не бачив, щоб ти малював.

ВОЛОДИМИР: Тобі не зрозуміти. І взагалі, досить в мені копірситися, налаштовуйся на нового клієнта.

Катя бере фарби, сідає біля понівечених шпалер, малює метеликів.

КАТЯ: Я розумію, що це неправильно, напевне так тобі б сказав би пристрій.

ПРИСТРІЙ: Я взагалі то мовчав.

КАТЯ: Але нехай в тебе, Володю, буде куточок незрозумілого, нестандартного, можливо, не досить гарного, але не такого... однакового, як усі твою стіни.

ПРИСТРІЙ: Навіщо?

ВОЛОДИМИР: Якщо колись це зрозумієш, перестанеш бути пристроєм.

ВОЛОДИМИР: Катрися, а що б ти купила на свою першу велику зарплатню.

Катя (*сумно*): Велику.

ВОЛОДИМИР: Так, велику.

КАТЯ: Не знаю.

ВОЛОДИМИР: Подумай, Катю, ти ж казала, що полюбляєш мріяти.

КАТЯ: Обожаю.. Але мрію на хліб не намажеш і дитину не нагодуєш.

ВОЛОДИМИР: Це погано, дуже погано. Я сподівався, що ти мене навчиш...

Катя продовжує малювати.

КАТЯ: Я б купила три палки дорогої копченої ковбаси, велику банку червоної ікри, нагодувала б малого і бабусю. Тарасику велосипед. І собі велосипед. І бабусі. Але, мабуть, я вже витратила велику зарплатню.

Тому велосипеди купувати не буду, а складу все у потайне місце. Буду малому на навчання копирити. Та чи є такі зарплатні!? Шуткуєш?

ПРИСТРІЙ: Є, але ... мабуть.. Хто вона за фахом... Не відповідай, я бракований, але не дурний.

ВОЛОДИМИР: Я ніколи не казав, що ти дурний. Наївний, можливо.

ПРИСТРІЙ: Кльово. Наївний... Ти був непоганим клієнтом. Я хочу залишити після себе, щось, що б тобі хотілося мене згадувати.

ВОЛОДИМИР: А в мене якраз є прохання до тебе, Джину.

ПРИСТРІЙ: Слухаю і корюся, о Вовка.

ВОЛОДИМИР: Включи всі свої можливості, збери всі мої гроші. А потім, тобі допомогти цій дівчині перетнути кордон. Якщо не вистачить грошей, продай щось з речей, плазму, диван, крісла, кухонну стінку, все, що тільки може мати ціну. Бажано, щоб відразу з працевлаштуванням.

ПРИСТРІЙ: Це безумство. Ти залишишся без копійки.

ВОЛОДИМИР: Байдуже. Допоможи.

ПРИСТРІЙ: А ти?

ВОЛОДИМИР: А що я? В мене є мозок, руки і ноги врешті решт підлікуються. Навіть цікаво, коли порожній, коли немає за що чіплятися. Ти помічав, як деякі люди з ДСТТО відчайдушно вириваються уперед. Бо вони мріють, а я марю.

ПРИСТРІЙ: Я спробую.

Катя продовжує малювати.

ПРИСТРІЙ: А з того вкладу, що ми з тобою на найскрутніші часи?

ВОЛОДИМИР: Обов'язково.

ПРИСТРІЙ: А з лікарняного?

ВОЛОДИМИР: Не запитуй більш, знімай.

Сцена 21

Малює. Володимир сповзає з дивану, сідає поруч з дівчиною на підлогу. Вона мовчки дає йому пензлик. Володимир жестом відмовляється.

Дзвонять у двері. Катя і Володимир здригаються.

ПРИСТРІЙ: Це за плазмою. Я десять хвилин тому її на аукціоні штовхнув. Оперативно працюють, молодці. Відкривай.

ВОЛОДИМИР: Катрусю, відкрий.

КАТЯ: А як знов ота придуркувата.

ВОЛОДИМИР: Відкривай. Не бійся.

Катя відкриває двері. Заходять два однакових молодика. Один із них питає дівчину, вказуючи на плазму: «Оце?». Вона незрозуміло дивиться на Володимира. Той стверджувально киває. Молодики демонтують і виносять плазму.

ПРИСТРІЙ: Прізвище?

ВОЛОДИМИР: Не зрозумів.

ПРИСТРІЙ: Прізвище Каті?

ВОЛОДИМИР: Катю, як твоє прізвище?

КАТЯ: Навіщо?

ВОЛОДИМИР: Не бійся. Кажі скоріше.

КАТЯ: Красота.

ВОЛОДИМИР: Не жартуй.

Катя сідає поруч з ним на підлогу.

КАТЯ: Моє прізвище - Красота.

ПРИСТРІЙ: Зрозумів. В неї документ із собою?

ВОЛОДИМИР: В тебе документ із собою є?

КАТЯ: А як же. Все на руках

Продовжує малювати.

ПРИСТРІЙ: Все. Ти під нуль. Зерро. Щодо Каті, то все як ти замовляв. Може забрати усі документи у конторі, адреса ось.

ВОЛОДИМИР: Дякую.

КАТЯ: Що це?

ВОЛОДИМИР: Це щось. Поки що так, на перший час, а далі вчись, вчись сама...

Володимир щось розказує, показує їй папірець. Читає, протягує дівчині. Катя притискає до грудей папірець.

Сцена 22

Ніч. Володимир лежить на дивані. Чути стукіт.

ВОЛОДИМИР: Вибач, сьогодні на цукерки не вистачило.

Із стіни виходить ДОМОВИК.

ДОМОВИЙ: А сухарик?

Володимир підскакує на дивані, перелякано дивиться на ДОМОВИКА.

ВОЛОДИМИР: Що б на це пристрій сказав?

ДОМОВИЙ: Багато що б сказав. Що мене не існує. (Сідає у крісло навпроти Володимира). В холодильнику порожньо.

ВОЛОДИМИР: Порожньо.

ДОМОВИЙ: Катя поїхала?

ВОЛОДИМИР: Так. Телефонувала, їх зустріли, розмістили у п'ятимісних кімнатах, буде збирати полуницю. Обіцяють хорошу зарплатню. Вона щаслива.

ДОМОВИЙ: Як гадаєш, повернеться?

ВОЛОДИМИР: Не знаю.

ДОМОВИЙ: Руфі?

ВОЛОДИМИР: Руфі... Сумую... Як виявилось.. Але...

ДОМОВИЙ: Що далі?

ВОЛОДИМИР: Я ось п'ятий день працюю над одним винаходом. Цікаво. Якщо його впровадити у життя... Буде велика користь підприємствам.

ДОМОВИЙ: Пристрій здав?

ВОЛОДИМИР: Так. Він мені усю дорогу жалібно співав. Та його все одно перепрограмують. А чого це ти? Взагалі то вас ніхто не бачить. Чи так зголоднів? Ну, пробач. Я теж, як бачиш не у «шоколаді».

ДОМОВИЙ: Я допомогти хочу. Твій далекій пращур був кріпаком у графа.

Колись він врятував життя своєму хазяїну.

ВОЛОДИМИР: Так, мені дід розповідав.

ДОМОВИЙ: Що ще тобі розповідав дід

ВОЛОДИМИР: Слухай, а в мене чай є. Здається є.

ДОМОВИЙ: Ти запитуєш?

ВОЛОДИМИР: Ні, пропоную. Давай чаю поп'ємо, а то на голодний шлунок мені не спиться, або оце я галюцинації «ловлю». Такий собі, ДОМОВИК, зростом з мого діда, розміром з шафу. І вишиванка. Так, чай мене врятує. А якщо ні... *(критично придивляється до ДОМОВИКА)*

будемо розмовляти далі.

Йде на кухню, приносить дві чашки чаю. Пригощає ДОМОВИКА. ДОМОВИК дістає з кишені сухарик, пригощає Володимира. Той вдячно хрумтить.

ВОЛОДИМИР: Ви нібито маленькі такі і потворні.

ДОМОВИК: На себе погляньте.

ВОЛОДИМИР: Не ображайся. Це я так, сухариків об'ївся.

Мовчки п'є чай, гризе сухарик. Прикриває, очі, прижмурюється. ДОМОВИК не щезає.

ВОЛОДИМИР: Так... Що там про пращура.

ДОМОВИК: Він тобі спадок залишив. Мені наказав, щоб віддав я тому нащадку, який був би гідним і понад усе потребував його.

ВОЛОДИМИР: За потребував – згоден, за гідний – не певен.

ДОМОВИК: Це мені вирішувати. Але я хочу тебе запитати, чого б ти хотів понад усе?

ВОЛОДИМИР: О, ці тести. Потрібно казати щось величне, духовне, вічну цінність якусь.

ДОМОВИК: Треба просто бути щирим.

Володимир хрумкає сухарик запиває чаєм. Довго дивиться на ДОМОВИКА.

ВОЛОДИМИР: Я не певен, що ти зрозумієш. Я хочу бути людиною, а не рабом. Хочу бути вільним. Розумієш? Я не маніяк, не волоцюга, я не бажаю нічого такого... Все просто. Я хочу щоб у моїх мрій була хоч якась основа, крихта надії, в цій кримінальній та незатишній країні. І нехай мене не чіпають. Що?

Егоїстично, так? Не бажаю усім добробуту, грошей та безмежного кохання. Але ти ж просив щирості.

ДОМОВИК допиває чай, дістає із кишені хустинку, кладе на стіл. Із іншої кишені протягує Володимиру ще один сухарик. Володимир вдячно бере його. Потім ДОМОВИК бере чашки і йде на кухню. В кухні він зникає.

Володимир дивиться на хустинку, розгортає її. Не вірить своїм очам. Перелякано загортає і відсовує від себе. Потім встає і шукає домовика по квартирі. Не знаходить. Знов підходить до хустинки, розгортає. Сідає у крісло. Закриває очі.

ВОЛОДИМИР: Сво-бо-да!

Підіймається, сідає за стіл продовжує писати.

Сцена 23

Коля задоволено затягнувся. Дівчата захоплено до нього.

1 дівчина: А що там було? Що?

2 дівчина: Мабуть, діамант з горіх?

1 дівчина: Ні, там золотий злиток.

2 дівчина: Діамант. Що там було, Колю. Що?

Коля мовчки натискає на кнопку свого браслета. Дівчата щезають.

Коля широко розставляє руки, тримаючись за спинку дивана. Закриває очі як до того зробив Володимир.